

Huisarts André van Loenen heeft een dokterspraktijk en is directeur van Medisch Centrum Zaan zorg waar verschillende hulpverleners met elkaar samenwerken. Om de week schrijft hij voor deze krant.

Tranen na een maagverkleining

„Ik vergeet regelmatig mijn medicijnen in te nemen”, vertelt mevrouw de Groot, 42 jaar, als ik haar suiker middels een vingerprik controleer en deze flink te hoog blijkt. „Ik heb het ook zo druk in de ochtend als ik de kinderen uit bed trek, naar school breng en daarna direct door naar mijn werk ga.”

Twee jaar geleden werd bij haar suikerziekte geconstateerd. Ze is vandaag bij mij voor controle. De meeste suikerziektepatiënten zie ik eens per jaar. Daarnaast is er drie keer per jaar controle bij de praktijkondersteuner-somatiek/diabetes verpleegkundige. Een belangrijke functie, omdat het een chronische ziekte is, die andere ziekten kan veroorzaken, zoals een hart- of herseninfarct, gevoelsverlies in vingers/tenen en achteruitgang van het gezichtsvermogen. Goed ingesteld staan met de suiker is van groot belang en dus zitten we patiënten achter hun broek om op controle te komen. Dat kan wel eens betuttelend worden gevonden. Gelukkig wordt het door velen gewaardeerd. De bloeddruk, cholesterol, het gewicht, bewegen, voeding, het gebruik van medicatie; het wordt allemaal gecontroleerd. Ik vind het altijd knap als patiënten zeer therapietrouw zijn en dagelijks de medicijnen op tijd innemen. Je moet het namelijk voor jezelf als patiënt wel goed georganiseerd hebben en het belang inzien. „Er zijn speciale sleutelhangers met boxjes, waarin je bijvoorbeeld medicijnen kunt doen, zodat je ze altijd bij je hebt als je ze vergeet in te nemen”, zeg ik als tip aan het einde van het consult.

„Ik hoop dat mijn advies wordt opgevolgd”, denk ik als ik haar de hand schud en Diane van Lier binnenroep. „Wow, wat een verandering!”, zeg ik. Diane heeft een maagverkleining ondergaan. Ze is ontzettend afgevalen. Het was een jarenlange strijd, maar ze heeft wat ze wilde. „Hoe is het met je?”, vraag ik enthousiast.

„Helaas niet goed. Door het afvallen heb ik veel huidoverschot. Het smet, het drukt, het hangt, het voelt vreselijk. Ik durf niet te zwemmen of me bloot te vertonen. De correctie ervan wordt niet vergoed, ik kan het niet betalen. Kan je me naar een psycholoog verwijzen?”

De tranen lopen over haar wangen. Ik ben er stil van. Het roept ongeloof op. Het ging juist zo goed. Ik zou haar graag helpen, maar ik kan geen tips bedenken. Ik geef haar de verwijsbrief. Frustrerend dat geld weer eens een rol speelt.

